

Sygn. akt II CSK 269/17

## POSTANOWIENIE

Dnia 31 października 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Henryk Pietrkowski

w sprawie z powództwa W.O.  
przeciwko V. Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G.  
z udziałem interwenienta ubocznego po stronie pozwanej E. Spółki Akcyjnej w S.  
o zapłatę  
oraz z powództwa M.S., D.S. i K.S.  
przeciwko V. Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G.  
z udziałem interwenienta ubocznego po stronie pozwanej E. Spółki Akcyjnej w S.  
o zapłatę,  
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej  
w dniu 31 października 2017 r.,  
na skutek skargi kasacyjnej powodów W.O., M.S., D.S. i K.S.  
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)  
z dnia 15 września 2016 r., sygn. akt I ACa (...),

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznani oraz nie  
obciąża powodów kosztami postępowania kasacyjnego.**

## UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna została ukształtowana w przepisach kodeksu postępowania cywilnego jako nadzwyczajny środek zaskarżenia, nakierowany na ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa, jednolitości orzecznictwa oraz prawidłowej wykładni, a także w celu usunięcia z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub

oczywiście wadliwych, nie zaś jako ogólnie dostępny środek zaskarżenia orzeczeń umożliwiający rozpoznanie sprawy w kolejnej instancji sądowej. Koniecznej selekcji skarg pod kątem realizacji tego celu służy instytucja tzw. przedsądu, ustanowiona w art. 398<sup>9</sup> k.p.c., w ramach której Sąd Najwyższy dokonuje wstępnej oceny skargi kasacyjnej. Ten etap postępowania przed Sądem Najwyższym jest ograniczony - co należy podkreślić - wyłącznie do zbadania przesłanek przewidzianych w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 - 4 k.p.c., nie zaś merytorycznej oceny skargi kasacyjnej. W razie spełnienia co najmniej jednej z tych przesłanek, przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest usprawiedliwione.

Pełnomocnik powodów M.S., D.S., K.S. oraz W.O. w skardze kasacyjnej wniesionej od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 15 września 2016 r. wnioski o jej przyjęcie do rozpoznania oparł na przesłance z art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c.

Uzasadniając oczywistą zasadność skargi kasacyjnej pełnomocnik powodów zarzucił naruszenie art. 455 k.c. w zw. z art. 481 § 1 k.c. W ocenie autora skargi kasacyjnej „Sąd Apelacyjny rozpoznając sprawę w zakresie roszczenia o zapłatę odsetek ustawowych od kwot zasądzonych na rzecz powodów określił początkowy termin biegu tychże odsetek z pominięciem niespornych okoliczności faktycznych”.

Powołując się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej należy wykazać, że popełnione przy ferowaniu zaskarżonego orzeczenia uchybienia w zakresie stosowania prawa miały charakter kwalifikowany i nie podlegały różnym ocenom, były więc dostrzegalne w sposób oczywisty dla przeciętnego prawnika (por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 grudnia 2000 r., V CKN 1780/00, OSNC 2001, nr 3, poz. 52, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 marca 2001 r., V CZ 131/00, OSNC 2001, nr 10, poz. 156).

Szczegółowa analiza sprawy prowadzi do wniosku, że powołana przesłanka nie występuje w sprawie. W orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalony jest pogląd zgodnie z którym początek terminu, od którego powinno się liczyć odsetki od zadośćuczynienia, jest ujmowany indywidualnie. Dopuszczalne jest wskazanie tego terminu od daty wydania orzeczenia sądu, określającego wysokość należnego świadczenia przy uwzględnieniu okoliczności sprawy w świetle których

możliwe było określenie wysokości należnego zadośćuczynienia (por. wyroki Sądu Najwyższego z 6 kwietnia 2016 r., IV CSK 389/15, nie publ.; z 18 lutego 2011 r., I CSK 243/10, nie publ.; z 7 marca 2014 r., IV CSK 375/13, nie publ.).

Pełnomocnik powodów nie wykazał, że Sądy orzekające w sprawie, przyjmując taki termin liczenia odsetek dopuściły się oczywistego naruszenia prawa. Okoliczności wskazane w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, a zwłaszcza odnoszące się do sporu co do podstawy odpowiedzialności pozwanych, której przesądzenie wymagało przeprowadzenia kilku opinii biegłych, w tym dwóch opinii instytutu naukowo-badawczego, odpowiadają okolicznościom, o których mowa w przywołanym orzecznictwie Sądu Najwyższego.

Przedstawione w skardze rozważania nie pozwalały na przyjęcie, że w sprawie doszło do oczywistego naruszenia prawa oraz że w wyniku takiego naruszenia zapadł w sądzie drugiej instancji wyrok oczywiście wadliwy. Tylko wykazanie takiej okoliczności uzasadniałoby przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c.

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do merytorycznego rozpoznania (art. 398<sup>9</sup> § 2 k.p.c.).

Sąd Najwyższy orzekł o kosztach postępowania kasacyjnego na podstawie art.102 § 2, art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. i art. 398<sup>21</sup> k.p.c., mając na względzie charakter roszczenia będącego przedmiotem sporu oraz okoliczność, że początkowy termin naliczania odsetek za opóźnienie w zapłacie zadośćuczynienia, określany jest w judykaturze w zależności od faktów, których dochodzący takiego roszczenia nie jest w stanie wskazać w pozwie i których ustalenie możliwe jest dopiero w postępowaniu sądowym - jak to miało miejsce w rozpoznanej sprawie.